

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

V. De his quae Antiochiae ob Melitium & Paulinum contigerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ρίας ανακληθέντες ἀτάκτου καὶ τῶν κτ' ἀλεξάνδρου... ἀρειανῶν μὴν λέγει καὶ ἐν φυγῇ διάγαν' τὴν ὁμοσίαν πίστεως, Τιμόθεον μὲν Πέτρον παρὶς αὐτῶ ἐν Ἰκωνσάνην πόλει, τῶν μὴ ἐκκλησιῶν δημοφίλου ἦν ἐγκρατῆς, ὁ μὲν εὐδοξίον τ' ἀρειανῆς παρὶς ὡς Ἰρησκήϊας· οἱ δὲ τῆτον ἐκτεπέτομοι, καθ' ἑαυτὰς τὰς συναγωγὰς ἐποιεῖντο.

A exilio revocatus fuerat, obtemperabant. Alexandria vero, Arianorum quidem Ecclesias Lucius licet in fugam actus, administrabat: consubstantialis autem fidem profitentibus, post Petrum Timotheus praesidebat. Apud Constantinopolim Demophilus Arianæ partis post Eudoxium Episcopus, Ecclesias possidebat. Hi vero qui communionem illius averfabantur, seorsum conventus agebant.

Κεφ. δ'

Ὡς μακεδονιοὶ, οἱ πρότερον πρὸς τὸν βασιλεὺς δάμασον ἀπὸ τῆς ὁμοσίου ἀπαρτίστου ἀμεινῶν, ἀδὲ τῆ προτίρη πλάτῃ ὑπάρχοντων.

CAPUT IV.

Quomodo Macedoniani, qui prius ad Liberium Romanum Episcopum pro consubstantialis fide scripserant, denuo ad pristinum errorem revoluti sunt.

Μακεδονιοὶ δὲ μὲν τὴν πρὸς λιβέριον παρὶς εὐθείαν, ἀδιάφορον ἕως πρὸς χρόνον τὴν κοινωσίαν ἐποιεῖντο, καὶ τὰς ἐκκλησίας τὰς ἐν ἑκάστῃ πόλει ἀλλήλοις ἐπιμιγνόμενοι αὐτοῖτε, καὶ οἱ δὲ δόξης τὸν ὄρον τὴν ἐν νικαίᾳ ἐξέλιξεν πίστεως· ἐπειδὴ δὲ ὁ γραλιανὸς βασιλεὺς νόμον ἀδειαν ταῖς Ἰρησκήϊαις παρέθηκε, διακριθῆναι πάλιν ἐπαύδασαν· συναχθέντες δὲ ἐν ἀντιόχεια τὴν συρίαν, αὐθὺς ἐδοχμάσαν ἐκτεπέτομ τὴν ὁμοσίαν φωνῆν, καὶ τοῖς ἀσπαζομένοις τὴν ἐν νικαίᾳ πίστιν μηδαμῶς ἐπιμιγνῶντες ἀλλ' ὅσα ἀπὸ νικαίου ἐπιχειρήματα κατὰ γνῶντες γὰρ αὐτῶν οἱ πλείους, ὡς ἀλλοσε ἀλλὰ δογματιζούτων, ἀπέστησαν τε αὐτῶν, καὶ τοῖς τὸ ὁμοσίον φρονέσι βεβαίως ἠνώθησαν.

Ad Liberium missam, per Ecclesias singularum civitatum sine ullo discrimine communicabant, permiscentes se mutuo cum iis qui Nicænae fidei formulam ab initio ferant amplexi. Verum ubi lex Imperatoris Gratiani omnibus sectis licentiam concessit, denuo seorsum agere instituerunt. Igitur Antiochiæ congregati, decreverunt vocem consubstantialis rejiciendam esse, nec ullo modo communicandum cum iis qui Nicænam fidem profiterentur. Sed hic conatus male ipsis cessit. Plerique enim damnata eorum inconstantia, utpote qui alia subinde atque alia fidei decreta promulgarent, ab iis recesserunt, & fidei consubstantialis sectatoribus constanter in posterum adhæserunt.

Κεφ. ε'

πρὸς τὴν ἀντιόχειαν εἰς παυλίον, καὶ μελίτιον πάλιν ἀπέστειλαν.

CAP. V.

De his qua tunc Antiochiæ propter Paulinum & Melitium contigerunt.

Τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ ἀντιόχειαν τὴν ἐν συρίᾳ, διὰ μελίτιον φιλονεικίαν ἔχοντο· αὐτὸς δὲ φθάσαντες εἶπομεν, ὅτι παυλίον ὁπτις ἀντιόχειας ἐπίσκοπον, δι' ὑπερβάλλουσαν εὐλαβίαν, εἰς ἔξορίαν ὅσα ἐπέμπελο μελίτιον· ἢ μετὰ τὴν ὑποίεβλιαν ἀνάκλησιν, πάλιν ὑπὸ βάλεντου ἔξοριθεῖς, ὑπερῶν ἐπὶ γρατιανῶ ἀνεκλήθη· ἔλθων τε εἰς ἀντιόχειαν, κατέλαβε παυλίον ἢ δὴ γηραιὸν ὄντα· εὐθύς ἐν πάντες οἱ αὐτῶ παρὶς κείμενοι, ἀπὸ αὐτοῦ ἐτίθεντο σὺν ἄλλοις γηραιῶ παυλίον τὸν μελίτιον τὴν δὲ παυλίαν λέγοντι.

Per idem tempus, Antiochiæ etiam in Syria propter Melitium gravis contentio exarsit. Iam antea diximus, Paulinum Episcopum Antiochiæ ob eximiam sanctitatem in exilium minime eiectionem fuisse: Melitium vero postquam à Iuliano restitutus fuisset, iterum à Valente pulsus in exilium, tandem à Gratiano esse revocatum. Qui cum rediisset Antiochiam, Paulinum iam senio confectum offendit. Statim igitur omnes qui favabant Melitio, operam dederunt, ut unà cum Paulino in Episcopali folio resideret. Cumque diceret Paulinus re-

fragari Ecclesiasticis regulis, ut is qui ab Arianis ordinatus fuisset, ad societatem cathedræ admitteretur, populus vi adhibita perfecit, ut in quadam extra urbem Ecclesia Melitius in sede Episcopali collocaretur. Quo facto ingens contentio exorta est. Postea vero populus ad concordiam rediit, pactis inter se ejusmodi conditionibus. Cum eos omnes qui ad Episcopatum gerendum idonei videbantur, collegissent: erant autem sex numero, inter quos etiam erat Flavianus: eos sacramento adegerunt, ut altero è duobus Episcopis mortuo, nemo ipsorum Episcopalem sedem ambitret, sed alterum qui superstes esset, de mortui locum sineret retinere. Ad hunc modum præstito juramento, populus ad unitatem rediit, nec ulterius inter se divisus est. At Luciferiani se à reliquis se junxere, propterea quod Melitius qui ab Arianis ordinatus fuerat, ad Episcopale munus susceptus fuisset. Dum Antiochena Ecclesia in hoc statu esset, negotii cujusdam necessitas exegit, ut Melitius Constantinopolim proficisceretur.

ὡς δὲ κανόνας εἶναι, συνῆθρον λαβῆναι τὸν ὑποδριανῶν χειροτονηθέντα, ἐκβιάζοντες ὁ λαὸς καὶ ἐν μιᾷ τῶν πρὸς τῆς πόλεως οὐκισίων, ὡς βασιλεύσαντι ἐπιθρονοῦναι αὐτῶν τέταρτο μέρη, πολλὴ φιλονεικία ἐκινήθη μὲν ἢ ταῦτα, εἰς ὁμόνοιαν ἦλθον οἱ λαοὶ ἐπιτοιαύταις συνθήκαις συναγαγόντες ἐπὶ ὑποψήφους εἰς ἐπισκοπὴν, εὐρίσκουσι εὐδοκίαν πάντας τὸν δριμυτὸν ἐξ, ἐν οἷς ἦν καὶ Φλαβιανὸς ὀρκωτέτατος ἢ Φαλίσαντος, τὸ μὲν οὖν παρελθὲν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν, ἐνὸς τῶν ἐπισκοπῶν προεβλήθησαν, ἀλλὰ συγγερῶν τὸν ὑπολειφθέντα κατέχειν τὴν προεβλήθησαν τὸν θρόνον ἔτι δὸθέντων τῶν ἁγίων, ὁ λαὸς εἶχε ὁμόνοιαν, καὶ ἐκέπη πρὸς ἀλλήλους διεκρίνοντες οἱ ἡλικιωφερεῖ, διατεταραχθέντες, ὅτι μελίτιος ὑπο τῶν αἰσίων χειροτονηθείς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ἐδέρχεται ἐν τοιαύτη κατὰσσει τῶν ἐν ἀλλοχίαις καὶ θρασυτάτων, ἐδέξασε τὸν μελίτιον εἰσελθεῖν ἐπὶ τῶν κωνσταντινέων.

CAPUT VI.

Qualiter Gregorius Nazianzenus communi Orthodoxorum suffragio Episcopus Ecclesie Constantinopolitanae est constitutus: quo tempore & Theodosius imp. post relata de Barbaris victoriam, in morbum prolapsum, Thessalonice ab Ascholio Episcopo baptizatus est.

Κεφ. 5.

Ὅς γρηγόριος ὁ ναζιανζεύς, κοινῆ δόγματι τῆς ἰερουσαλῆμ προσελθὼν τῆς ἐν κωνσταντίνῳ πόλει ἐκκλησίας ἀνεδείχθη καθ' ἂν καιρὸν καὶ θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς μὲν τὴν κατὰ βασιλέως νίκην ἐν θεσσαλονικῇ νολήσας, ὑπὸ ἀσχολίου ἑπιθρονοῦ βαπτίζεται.

Quo quidem tempore Gregorius communi multorum Episcoporum suffragio ab Episcopatu urbis Nazianzi ad Constantinopolitanam Ecclesiam sacerdotium translatus est. Atque id quidem ita factum est, ut dixi. Sub idem vero tempus Imperatores Gratianus & Theodosius, victoriam de Barbaris singuli retulerunt. Et Gratianus quidem confestim ad Gallias reversus est, eo quod Alamanni Provincias illas popularentur. Theodosius vero post erecta de Barbaris trophæa Constantinopolim contendens, venit Thessalonicam. Ubi cum in morbum incidisset, Christianorum more baptismum percipere concupivit: quippe qui jam inde à majoribus Christianus esset, & consubstantialis fidem profiteretur. Porro cum ob ingruentem morbum quantocyus baptizari vellet, & Thessalonicensem Episcopum ea de causa ad se

Ὅτε κοινῆ δόγματι πολλῶν ἐπισκόπων, γρηγόριος ἀπὸ τῆς ναζιανζεύων πόλεως κωνσταντινουπόλεως ἐπισκοπῆς μετέβητο τέτοιο μὲν ἔτι εἰρημῶν ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον οἱ βασιλεῖς γραλλιανὸς θεοδόσιος, κατὰ βαρβάρων ἠγέρθη καὶ γραλλιανὸς μὲν ἐνθάδε ἐπὶ τὰς γαλλίας ἐχώρει, ἀλαμαντῶν καταπεραχθῶν τὴν ἐκεῖ χώραν θεοδόσιος ἢ μὲν τὰ πρὸς ἐπὶ τὴν κωνσταντίνην πόλιν ἀπέβη, τὴν θεσσαλονικίαν καταλαμβάνει ἐκεῖ τὴν ἰερουσαλίαν ἀπεπεσοῦν, ἀξιώθηται τὴν χριστιανικὴν βαπτισμόν ἐπεθύμησεν, ἀναβῆναι ἐν κωνσταντίνῳ χριστιανὸς ὑπάρχων, καὶ ἑὸς ὁμοιοῦς πίσει πρὸς αὐτὸν τὸ ἵνα ἴθνηται, διὰ τὴν ἀρρώστιαν ἀπέβησας, ἐπὶ ζήσης τὴν θεσσαλονικέων ἐπισκοπῆν.